

[Ømann.]

det sige? Det vil sige, at skatter, at budgetposterne, indeholder det samme tryk på borgernes forbrugsmuligheder.

Og så vil jeg gerne have at vide: hvordan i alverden kan man så tale om lettelser af skattetryk, lettelser af byrder? Der er tale om omfordelinger; for de 5 mia kr.s vedkommende er det helt tydeligt, hvad det er for en omfordeling. Det er en momsforhøjelse, som visse partier altså har holdt fast ved, og som socialdemokraterne på det sidste har fortrudt, men dog vil overveje igen, om lejlighed gives. Det er dog den dårligste facon at hjælpe landet på i denne økonomiske situation. Det vil få priserne til at stige helt pludseligt, helt automatisk. Det vil medvirke til at skabe yderligere arbejdsløshed i byggeriet, og nu har vi altså vismændenes manuduktion, en manuduktion, som jo nok kommer disse momsivrige partier meget ubejlignet, i, at momsen i det hele taget er den bedste opskrift på at skabe yderligere ledighed.

Når man nu ser på skattereformen og de fremkomne ændringsforslag, så bekræftes altså indtrykket af, at det er en socialt skæv reform. Det er en reaktionær reform, der til trods for gode sider, helt evidente ting, som vi må have foretaget med hensyn til skala, med hensyn til personfradrag, vender den tunge ende nedad. Det gælder både skattensiden, og det gælder finansieringssiden. Men når man nu ser, at forhandlingerne skal fortsætte, og man nu ser de forskellige planer, der har været fremme både om omlægning af skattelovene og planer om finansiering af disse omlægningsplaner, så må det være meget, meget svært for befolkningen at få øje på, hvilke forskelle der egentlig er, og hvad de betyder. Der er de borgerlige partier imellem, så vidt jeg kan se, kun tale om gnillerværk og frynser, og det er vel det, der er forklaringen på den klemme, landet er i. Det er så åbenbart, at der ikke kan styres, at der ingen kurs er, og at man ikke vil vælge de rette styringsmidler. Hvad kan man gøre ved den høje rente? Den kan man ikke gøre noget ved, for så trues vores betalingsbalance, for så flyttes lån, der er overtaget i udlandet, tilbage til Danmark. Dermed kan man heller ikke gøre noget ved byggesituationen, for den spærres afgørende af en ualmindelig høj obligationsrente og

meget, meget lave kurser. Hermed kan man altså ikke gøre noget ved arbejdsløsheden på afgørende områder, og regeringen har været meget uvillig til at gribe direkte ind i arbejdsløshedssituationen.

Man kan ikke op hjælpe investeringerne. Det skal der penge til på statsbudgettet, og det skal skæres helt ukvalificeret ned. Således er man altså uden styring, mens man stadig væk ser spekulation, spekulationen øges, man ser uantastet, at man kan skovle kapitalstigninger og kapitalgevinster ind, og man ser altså også væksten i de måder, hvorpå folk smøger grimen af sig, befolkningslag, som i virkeligheden har plads for at betale yderligere ydelser til det offentlige.

Det, vi skal have, er en reel skattenedsættelse, modsat regeringens omfordeling af byrderne, en reel skattelettelse for at lette presset på forbruget og for at sætte hjulene i gang igen. Her er tankerne bag den skala, som regeringen har fremsat, gode nok. Vi har et ændringsforslag til den, men det er jo ikke de store uenigheder, der ligger her. Tanken bag en forøgelse af personfradraget er også god nok. Her ligger en løsning af mange lave indkomsters problemer. Vi ville gerne gå højere, men vi vil også gerne fremlægge en holdbar finansieringsplan for vores samlede skatteprojekt.

Men så kommer man til et meget sort kapitel i regeringens forslag, og dette kapitel er ikke blevet bedre af at passere udvalget. Det er fradragssiden. Jeg synes, det er meget dristigt, at man tager 80 pct. af skatteyderne og lægger 2.000 kr. på deres indtægt, lønmodtagerfradraget. Man begynder altså ikke med nogle tvivlsomme udgifter, nej, man begynder med de almindelige lønmodtagers fradrag. Det skal sløjfes. Det er en fradragreform.

Lige så slemt står det til med den rentefradragreform, som man nu vil lancere. Det er jo ingen hemmelighed, at SF er gået stærkt ind for, at retten til at fradrage private renter skal væk fra selvangivelsen, men vi har aldrig nogen sinde drømt om at foreslå en så brutal reform, som dette forslag om de 4.000 kr.s rentefradrag, der skal sløjfes, er udtryk for. Man kvier sig ved at acceptere, at den eneste mulige vej ud af denne rentefradragsproblematik er at udsondre de private renter, at sørge for, at de folk, der har baseret deres tilværelse på dette